

D ů v o d y:

Z ustanovení Šu 224 čís. 4 c. ř. s. jasně plyne, že prázdninovými věcmi jsou spory, vzniknuvší z poměru nájemního a pachtovního, poněvadž výslovně zákon mluví o rozepřích z výpovědí, o odevzdání nebo převzetí věci spachtovaných nebo najatých. Odvolací soud má za to, že i spory o vydání bytu, který žalovaný užívá bez jakéhokoli právního důvodu, — a o takový spor právě tu jde — jsou věci prázdninovou a zařazuje je rovněž pod ustanovení Šu 224 čís. 4 c. ř. s., než neprávem, neboť nejde tu vůbec o poměr nájemní, z něhož rozepřím bylo přiznáno urychlené vyřízení bez ohledu na odkladné účinky soudních prázdnin (§ 225 c. ř. s.). Věci feriální jsou v Šu 224 c. ř. s. přesně (taxativně) vyjmenovány a nelze tohoto předpisu rozšiřovati na věci jiné. Rozepře, o niž tu jde, mohla by jen podle ustanovení druhého odstavce Šu 224 c. ř. s. býti prohlášena zvláštním usnesením za věc prázdninovou, což se však v tomto případě nestalo. Nejde-li tu o věc feriální, počala čtrnáctidenní lhůta k odvolání z rozsudku první stolice, doručeného dne 24. července 1925, běžeti podle ustanovení Šu 225 první odstavec c. ř. s. teprve ode dne 26. srpna 1925 a končila dnem 8. září 1925 a měl tedy odvolací spis, tohoto dne k soudu první stolice došlý, býti vyřízen jako včas podaný (§ 464 c. ř. s.).

Čís. 5469.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.).

V řízení o svolení soudu k výpovědi jest nepřipustným návrh na zavedení nového mimosporného řízení.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1925, R I 938/25.)

Soud první stolice zamítl návrh vypovídané strany, by bylo znovu zavedeno mimosoudní řízení o svolení k výpovědi. D ů v o d y: Právoplatným usnesením rekursního soudu ze dne 12. května 1924 byla ku stížnosti strany vypovídající výpověď z bytu strany vypovídané připuštěna a dle Šu 4 (5) zák. na ochr. náj. jest jiný opravný prostředek než stížnost na sborový soud první stolice vyloučen. Návrh strany vypovídané obsahuje vlastně žádost za obnovu řízení, jež dle ustanovení citovaného ustanovení zák. na ochr. náj. jest nepřipustnou. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Soud rekursní poukazuje na správné odůvodnění prvního soudu, jenž návrh na zavedení nového mimosporného řízení o schválení výpovědi zamítl, správně odmítl. Když v této nájemní věci bylo již tímto soudem usnesením ze dne 12. května 1924 právoplatně rozhodnuto, jest dle jasného znění Šu 4 (5) zák. ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n., kterým »jiný opravný prostředek jest vyloučen« i zavedení nového řízení v téže věci vyloučeno. Ze znění zákona nelze dovoditi, jak stěžovatel se marně snaží, že jest jen vyloučena dovolací stížnost a navrácení v předešlý stav, nýbrž i obdobné použití ustanovení civilního řádu soudního o obnově jest rovněž vyloučeno. Patent ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. rovněž návrhu na obnovu řízení nesporného nepřipouští a nelze soudu rekurs-

nímu shledati správným názor stěžovatele, že nepřipustiti možnost obnovy v řízení výpovědním by se přičilo dobrým mravům a všeobecným právním zásadám. Zákon na ochranu nájemníků jest zákonem na výsost speciálním a ustanovení jeho dlužno vykládati restriktivně a nikoliv extensivně. Nemůže tedy ani ustanovení §u 6 a 7 obč. zák. v tomto případě býti použito.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav v rozhodnutích nižších soudů zřejmé protizákonnosti.

Čís. 5470.

Zrušení svěření (zákon ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n.).

§em 2 (4) zák. není vyloučeno, by účastníci neučinili dohodu závislou na soudním schválení, je-li některý z nich nesvéprávným a to na schválení příslušného soudu opatrovnického. Rozsah činnosti svěřeníského soudu dle §u 2 zák.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1925, R I 955/25.)

Opatrovnický soud schválil dohodu ohledně nezletilce Zdeňka Hyacintha L-a, již se mu dostalo odškodnění u příležitosti zrušení svěření a již se upravily poměry uvolněného jmění, náležejícího ku svěření, vzhledem k tomu, že nárok opatrovancův ku svěření byl sporným. Rekursní soud napadené usnesení zrušil a nařídil, by po právní moci jeho usnesení byla věc postoupena k vyřízení svěřenískému soudu. Důvody: Soud první stolice jako soud opatrovnický zřídil k návrhu otce nezletilce Dra Ferdinanda Josefa L-a se zřetelem k tomu, že se jedná o dohodu za příčinou zrušení svěření, nezletilému dítěti opatrovníka k činu, s nímž bylo pak jednáno a dohoda uzavřena, kterou soud první stolice mocí úřadu opatrovnického schválil. Po rozumu §u 2 (4) zákona ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. musí dohoda býti do šesti měsíců ode dne, kdy tento zákon nabude účinnosti, předložena příslušnému soudu svěřenískému a vyžaduje schválení soudem svěřeníským. Ze spisů svěřeníských zjistil soud rekursní, že skutečně byla dne 14. května 1923 předložena zemskému soudu civilnímu v Praze jako soudu svěřenískému dohoda uzavřená dne 4. května 1925 mezi nynějším držitelem svěření Drem Maxem Ervínem L-em se strany jedné a dle zákona povolanými čekateli tohoto svěření, mezi nimiž uveden i nezl. Zdeněk Hyacint L. zast. opatrovníkem k činu Drem Mojmírem L-em, advokátem v Praze, se strany druhé a výhradou schválení svěřeníského soudu a souhlasu Státního pozemkového úřadu, podle níž veškerí čekatelé jsou srozuměni s tím, že veškeré jmění svěřeníské připadne nynějšmu držiteli Dru Maxu Ervínu L-ovi s tím, že pro čekatele nevyhražuje se náhrada ani odškodnění. Dohoda tato dosud schválena není. Pakli dohoda taková schválena byla soudem první stolice, byl tento po názoru soudu rekursního k tomu po rozumu §u 2 vůbec nepřislušným. Předpis tento jasně a bez výhrad stanoví, že dohodu takovou schvaluje jedině soud svěřeníský a nelíší, zda běží o čekatele zletilé či nezletilé,